

оскърбител. Колкото до толкова необходимия глагол, той е *violò* и означава освен предполагаемото вече *оскърбявам, осквернявам* още *опетнявам* (*боядисвам кърваво червено*) *нарушавам, обезчестявам, изнасилвам, опустошавам*, а тук, редом с другото, ръцете и пръстите не са съвсем безучастни, още по-малко пък нежни. Както се вижда - тук са и следите на женската кръв, и на червения молив, и на обесното - и то само от един лингвистичен полъх покрай теменугата. Да не говорим, че сестрата на Лора се казва... Виола. Като че ли по-добре и за нас, и за тези посоки, е те да си останат във от сюжета.

Колкото до това, защо все пак всички сюжети до тук, включително и този, все гледаха да кривнат извън обхвата на стихотворението, отговорът със сигурност не е един и пак със сигурност не е толкова недостъпен. И за да не изглежда, че се въртим в омагьосан кръг [като *една муха* (която) *се бие по стъклото на широкия-разделен-студен прозорец*], трябва да поясним: като че ли ние не искаме да говорим само и единствено за творбата. Искаме да говорим *чрез* нея, *покрай* нея, *освен* нея. Искаме да говорим за (източниците, контекстите на) *своите* прочити, а те придърпват в различни посоки, често оставяйки художествената творба в незавидна ("Б") позиция спрямо нехудожествените факти. При епистема, чийто дух е ризоматично изкушен, отварянето на врати и тяхното незатваряне е разбираемо, макар да е добре дошло само в онзи тип архитектура, където вратите отсъстват. И какво толкова лошо има в това да признаем, че понякога ни се иска в жажда и притома да протегнем напрегнато ръце към *сянката* на някои Яворови текстове и техните забулени контексти, защото *желанието-за-четене* го изисква и без което напрегнато протягане то, четенето, ни се струва, че няма да се конституира като пълноценно. Стига само в този процес, който в крайна сметка трябва да носи удоволствие, да проблясват и някои истини. Стига само онези мълчаливи диалози, които остават незаслужено недочути, да бъдат извадени от радикалната им смълчаност и четени по този начин да допринасят и на други за разбирането на *света*, наречен Яворов. Иначе разказите за всичко *това* ще изглеждат художествено четиво и ще приличат на съвременни Бийсайдски истории. И тогава няма да има никакво значение дали напрегнато протегнатите ръце на четенето искат (и не могат) да докоснат напрегнато протегнатите ръце на историята с теменугите, или обратно, чии пръсти са понежни и кой кого сънува. Просто и двете ще са без дъх.